

Nr 36

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till förordning om investeringsavgift för år 1955, m. m.; given Stockholms slott den 7 januari 1955.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till

- 1) förordning om investeringsavgift för år 1955; samt
- 2) förordning om avgift vid investering i motorfordon år 1955 (särskild investeringsavgift).

GUSTAF ADOLF

Per Edvin Sköld

Propositionens huvudsakliga innehåll

Det för dagen rådande ekonomiska läget och de aktuella utvecklingstendenserna påkallar särskilda åtgärder i syfte att hålla investeringarna inom ramen för de tillgängliga resurserna.

I förevarande proposition föreslås att investeringar inom rörelse och jordbruk under år 1955 beläggas med en avgift, motsvarande 12 procent av kostnaderna för investeringarna. Bestämmelserna har utformats i huvudsaklig överensstämmelse med den förordning om investeringsavgift, som gällde för åren 1952 och 1953.

Investeringsavgiften avser även investeringar i bussar och lastbilar. Med hänsyn till angelägenheten av en viss återhållsamhet i fråga om investeringar även i personbilar och motorcyklar, oavsett om dessa användes i rörelse eller jordbruk eller för privat bruk, föreslås som ett komplement till investeringsavgiften en särskild investeringsavgift att uttagas vid registrering av dylika motorfordon. Denna avgift föreslås beräknad efter en skala, som i princip avvägs med hänsyn till fordonens storleksordning och ålder. Avgiften varierar med tjänstevikten och motsvarar för ny bil i genomsnitt ca 10 procent av anskaffningskostnaden. Avgiften är lägre ju äldre bilen är och går ned till en femtedel när fråga är om bilar av 1946 eller tidigare års modell. — För motorcyklar är avgiften 150, 200 eller 300 kronor, beroende på tjänstevikten, med motsvarande reducering för äldre årsmodeller.

Förslag

till

förordning om investeringsavgift för år 1955

Härigenom förordnas som följer.

1 §.

Fysisk eller juridisk person, som under det beskattningsår för vilket taxering till statlig inkomstskatt äger rum i första instans år 1956 verkställt investering av nedan angivet slag inom någon av förvärvskällorna jordbruksfastighet, annan fastighet eller rörelse och som icke är frikallad från skyldighet att erlægga sådan skatt för inkomst av samma förvärvskälla, skall i enlighet med vad i denna förordning sägs till staten erlægga investeringsavgift.

Från avgiftsskyldighet som i föregående stycke sägs frikallas systembolag, som avses i förordningen den 18 juni 1937 angående försäljning av rusdrycker, Detaljhandelsbolaget för rusdrycker Aktiebolag, Aktiebolaget Vin och spritcentralen, Aktiebolaget Svenska tobaksmonopolet, Svenska skifferoljeaktiebolaget, Svenska spannmålsaktiebolaget, Aktiebolaget Svensk torvförädling, Aktiebolaget Ceaverken, Aktiebolaget Aerotransport och Aktiebolaget Atomenergi, så ock aktiebolag och ekonomisk förening däri kommun äger mer än nio tiondelar av aktie- eller andelskapitalet under förutsättning att bolaget eller föreningen icke driver byggnadsverksamhet. Från avgiftsskyldighet frikallas vidare föreningar och bolag som avses i 24 § 3 mom. kommunalskattelagen samt vidare folketshusförening, folkparksförening och annan liknande organisation med uppgift att tillhandahålla samlingslokal ävensom annan i ideellt syfte verksam organisation, som tillhandahåller dylik lokal.

2 §.

Till sådan investering inom förvärvskällan *jordbruksfastighet*, som föranleder uttagande av investeringsavgift (avgiftspliktig investering), hänföras a) i fråga om byggnad:

ny-, till- och ombyggnad samt reparation och underhåll av byggnad till den del densamma användes för annat ändamål än bostadsändamål; samt

b) i fråga om maskiner och andra för jordbruksdriften avsedda döda inventarier med en beräknad varaktighetstid av mer än tre år:

nyuppsättning, ersättningsanskaffning och sådana förbättringsåtgärder, som icke äro att hänföra till normalt underhåll.

Vad i föregående stycke sägs skall icke äga tillämpning, när fråga är om förvärv av tillgång i samband med övertagande av jordbruk med äganderätt eller på arrende eller efter utarrendering under förutsättning att tillgången i fråga nyttjats i det övertagna jordbruket. Ej heller skall investeringsavgift uttagas då fråga är om nyuppsättning som verkställts under det beskattningsår, då jordbruksfastighet förvärvats eller jordbruksarrende tillträtts eller jordbruk övertagits efter utarrendering.

3 §.

Till avgiftspliktig investering inom förvärvskällan *annan fastighet* hänföras

a) i fråga om fastighet med undantag för sådana till byggnad hörande fasta maskiner, som vid fastighetstaxeringen åsatts särskilt maskinvärde: grundförbättring å fastigheten, förvärv av byggnad genom köp eller därmed jämförligt fång, ny-, till- och ombyggnad samt reparation och underhåll av byggnad, dock att — när investeringen avser personalbostäder — allenast utfört reparations- och underhållsarbete skall anses som avgiftspliktig investering; samt

b) i fråga om sådana vid a) avsedda fasta maskiner, som hava en beräknad varaktighetstid av mer än tre år:

nyuppsättning, ersättningsanskaffning och sådana förbättringsåtgärder, som icke äro att hänföra till normalt underhåll.

Vad ovan i denna paragraf sägs skall gälla allenast under förutsättning att fastigheten i den del, där investeringen gjorts, är upplåten till användning i rörelse, som bedrivs av någon med vilken den som bekostat investeringen måste anses vara i intressegemenskap, därvid tillika skall gälla att såsom avgiftspliktig investering skall anses vad som av investeringen är att hänföra till nyss angiven del av fastigheten. Vidare skall iakttagas att investeringsavgift icke skall uttagas, då fråga är om förvärv av byggnad, i förekommande fall med därtill hörande inventarier vilka vid fastighetstaxeringen åsatts särskilt maskinvärde, under förutsättning att byggnaderna och inventarierna till huvudsaklig del stadigvarande nyttjats i rörelse.

4 §.

Till avgiftspliktig investering inom förvärvskällan *rörelse* hänföras

a) i fråga om för stadigvarande bruk i rörelse avsedd fastighet eller i och för rörelsen förhyrd eller eljest disponerad fastighet, med undantag för sådana till byggnad hörande fasta maskiner som vid fastighetstaxeringen åsatts särskilt maskinvärde:

grundförbättring å fastigheten, förvärv av byggnad genom köp eller därmed jämförligt fång, ny-, till- och ombyggnad samt reparation och underhåll av byggnad, dock att — när investeringen avser personalbostäder — allenast utfört reparations- och underhållsarbete skall anses som avgiftspliktig investering;

b) i fråga om sådana maskiner och andra för stadigvarande bruk i rörelse avsedda döda inventarier ävensom sådana vid a) avsedda fasta maskiner, som hava en beräknad varaktighetstid av mer än tre år:

nyuppsättning, ersättningsanskaffning och sådana förbättringsåtgärder, som icke äro att hänföra till normalt underhåll; samt

c) i fråga om naturtillgångar såsom gruvor, stenbrott, m. m.:

sådan investering som avser fyndighetens exploaterande till den del kostnaden för investeringen icke vid inkomsttaxeringen omedelbart avdragits såsom kostnad i den löpande driften.

Vad i föregående stycke sägs skall icke äga tillämpning, då fråga är om förvärv av byggnad, i förekommande fall med därtill hörande inventarier vilka vid fastighetstaxeringen åsatts särskilt maskinvärde, under förutsättning att byggnaden och inventarierna till huvudsaklig del stadigvarande nyttjats i rörelse. Ej heller skall investeringsavgift uttagas, då fråga är om förvärv av tillgång i samband med övertagande av den rörelse eller rörelsegren, vari densamma utgjort tillgång för stadigvarande bruk, eller då fråga är om investering utomlands som verkställt av här i riket till statlig inkomstskatt skattskyldig person.

5 §.

Har myndighet lämnat statligt bidrag eller lån eller ställt statlig lånegaranti för viss investering, skall denna icke anses som avgiftspliktig inves-

tering till den del kostnaden täckts av bidraget eller lånet eller genom utnyttjande av lånegarantien.

Har tillgång gått förlorad genom brand, haveri eller liknande av den avgiftsskyldiges åtgöranden oberoende anledning eller har tillgång tagits i anspråk genom expropriation eller liknande förfarande eller eljest avyttrats under sådana förhållanden att tvångsförsäljning måste anses vara för handen, skall härav föranledd ersättningsanskaffning icke anses utgöra avgiftspliktig investering till den del kostnaden för den nya tillgången motsvarar 200 procent av uppuren ersättning för den förlorade eller avyttrade tillgången eller — då fråga är om tillgång som gått förlorad genom brand, haveri eller liknande anledning och försäkringsskydd icke till någon del föreläggat — 200 procent av anskaffningskostnaden.

Ersättningsanskaffning i anledning av sådan skada genom jordskred, översvämning eller liknande händelse, varemot försäkringsskydd normalt ej meddelas, skall icke till någon del anses utgöra avgiftspliktig investering.

Investering som utslutande eller väsentligen tillkommit för civilförsvars- eller beredskapsändamål är icke att anse såsom avgiftspliktig investering. Detsamma gäller investering i fastigheter och inventarier, som utnyttjas eller äro avsedda att utnyttjas för produktion eller distribution av elektrisk kraft. Ej heller skall som avgiftspliktig investering anses förvärv av personbil, sådan med skåp-, stationsvagns- eller personbilskarosseri utrustad lastbil vilkens tjänstevikt icke överstiger 1 800 kilogram eller sådan motorcykel för vilken registreringsskyldighet föreligger.

6 §.

Avgiftspliktig investering inom förvärvskällorna jordbruksfastighet, därest inkomsten därav icke beräknas efter bokföringsmässiga grunder, och annan fastighet skall anses hava verkställts, då den av investeringen föranledda utgiften betalats eller omkostnaden ägt rum, dock att förvärv av byggnad skall anses hava skett det beskattningsår då kontrakt om köpet undertecknats.

Beräknas vid inkomsttaxeringen inkomst av förvärvskälla efter bokföringsmässiga grunder, skall avgiftspliktig investering anses föreligga, då kostnaden för investeringen enligt allmänt vedertagen köpmannased bort i räkenskaperna upptagas såsom omkostnad eller på konto för färdigställda eller levererade tillgångar.

7 §.

Investeringsavgift skall — med undantag som i andra och tredje styckena sägs — beräknas på grundval av kostnaden för avgiftspliktig investering. Har för sådan investering använts virke, som uttagits ur egen fastighet, eller tillgång, som varit avsedd för omsättning eller förbrukning i rörelse, skall i investeringskostnaden inräknas virkets eller lagertillgångens saluvärde.

Har vid sådant förvärv av tillgång, som utgör avgiftspliktig investering, såsom likvid eller dellikvid lämnats annan likartad tillgång, skall såsom investeringskostnad anses allenast mellanskillnaden.

När fråga är om avgiftspliktig investering i form av reparation av byggnad, ingående i förvärvskällan jordbruksfastighet, skall som investeringskostnad anses allenast belopp, varmed reparationskostnaden överstiger en procent för år räknat av det i fastighetens taxeringsvärde året näst före taxeringsåret ingående jordbruksvärdet eller — därest i jordbruksvärde ingående värde å skogsmark uppgår till minst femtio procent av jordbruksvärdet — sistnämnda värde efter avdrag för skogsmarksvärdet. Beträffande avgiftspliktig investering i form av reparation av byggnad, ingående i förvärvskäl-

lan annan fastighet, skall som investeringskostnad anses belopp, varmed reparationskostnaden överstiger två procent för år räknat av den del av det i fastighetens taxeringsvärde året näst före taxeringsåret ingående byggnadsvärdet, i förekommande fall minskat med särskilt maskinvärde, som belöper å sådan del av fastigheten som är upplåten till användning i rörelse på sätt i 3 § sägs. Avser avgiftspliktig investering reparation av byggnad, ingående i förvärvskällan rörelse, skall som investeringskostnad anses belopp, varmed reparationskostnaden överstiger två procent för år räknat av det i fastighetens taxeringsvärde året näst före taxeringsåret ingående byggnadsvärdet, i förekommande fall minskat med särskilt maskinvärde.

Investeringskostnad för reparationer skall beräknas gemensamt för samtliga fastigheter inom varje särskild förvärvskälla.

Sammanlagda beloppet av kostnaderna för en avgiftsskyldigs avgiftspliktiga investeringar, beräknade på sätt i denna paragraf sägs, utgör den avgiftsskyldiges till investeringsavgift uppskattade investeringskostnad.

8 §.

Från uppskattad investeringskostnad avdrages ett belopp av 15 000 kronor. Vad härefter återstår utgör avgiftsbelagd investeringskostnad, vilken utföres i fulla hundratal kronor så att överskjutande belopp, som icke uppgår till fullt hundratal kronor, bortfaller.

9 §.

Beträffande handelsbolag, kommanditbolag, enkelt bolag, i 53 § 2 mom. kommunalskattelagen avsett rederi och s. k. gruvbolag gäller, att avgiftsbelagd investeringskostnad beräknas för företaget såsom sådant. Investeringsavgift påföres däremot de särskilda delägarna, envar med belopp som på honom belöper.

Äkta makar äro enligt denna förordning att anse som av varandra beroende avgiftsskyldiga.

10 §.

Investeringsavgiften utgör tolv procent av den avgiftsbelagda investeringskostnaden.

Investeringsavgift skall anses som sådan speciell skatt, för vilken avdrag må åtnjutas vid inkomsttaxeringen; och skall i följd härav restituerad, avkortad eller avskriven sådan avgift, för vilken avdrag medgivits vid inkomsttaxeringen, utgöra skattepliktig intäkt.

11 §.

Taxeringsförordningens bestämmelser angående taxering till statlig inkomstskatt skola i tillämpliga delar, med de avvikelser som nedan stadgas, lända till efterrättelse med avseende å taxering till investeringsavgift.

12 §.

1 mom. Till ledning för taxering till investeringsavgift skall fysisk eller juridisk person, som under beskattningsåret verkställt avgiftspliktiga investeringar för en kostnad överstigande sammanlagt 15 000 kronor, utan anmaning vid den allmänna självdeklarationen foga en särskild på heder och samvete avgiven deklaration, avfattad å blankett enligt av riksskattenämnden fastställt formulär.

Även om den sammanlagda kostnaden för avgiftspliktiga investeringar icke överstiger 15 000 kronor, skall deklaration som i föregående stycke sägs utan anmaning avgivas av den, som drivit rörelse med omsättning under beskattningsåret överstigande 500 000 kronor, och av den, som ägt eller brukat jordbruksfastighet med större åkerareal än 50 hektar.

Skyldighet att avgiva deklaration för taxering till investeringsavgift föreligger icke för den som enligt vad i 1 § stadgas är undantagen från skyldighet att erlägga sådan avgift.

2 mom. Företag, som i 9 § första stycket avses och som jämlikt bestämmelserna i 1 mom. har att avgiva deklaration, skall utan anmaning för varje kommun, där delägare är skattskyldig till statlig inkomstskatt, för envar delägare avgiva deklaration som nyss sagts, avseende hela företaget, med uppgift om den å delägaren belöpande andelen av för företaget beräknad avgiftsbelagd investeringskostnad.

3 mom. Annan än den, som är uppgiftspliktig på grund av bestämmelserna i 1 eller 2 mom., är pliktig att efter anmaning, inom tid som i anmaningen angives, avgiva deklaration som i 1 mom. sägs, dock att detta ej gäller den som enligt 1 mom. tredje stycket är undantagen från deklara-tions-skyldighet.

4 mom. Efter anmaning är envar, som enligt bestämmelserna i 1—3 mom. är skyldig avgiva deklaration, pliktig att i den omfattning, som i anmaningen angives, meddela för taxering till investeringsavgift erforderliga uppgifter utöver dem, som lämnas i deklara-tions-formuläret.

5 mom. Rörande påföljd för underlåtenhet att avlämna deklaration för taxering till investeringsavgift skola taxeringsförordningens bestämmelser om underlåtenhet att avlämna självdeklaration hava motsvarande tillämpning; dock skall, beträffande deklaration enligt 1 mom. här ovan, den i 39 § 1 mom. första stycket taxeringsförordningen stadgade påföljden för underlåtenhet att avlämna självdeklaration inträda endast därest den avgiftsskyldige underlåtit att efterkomma anmaning att avgiva deklaration för taxering till investeringsavgift.

Rörande påföljd för underlåtenhet att avlämna deklaration i fall som avses i 2 mom. skola taxeringsförordningens bestämmelser om underlåtenhet att avlämna uppgifter, varom förmäles i 34 § samma förordning, äga motsvarande tillämpning.

13 §.

Taxering till investeringsavgift sker i den kommun, där den avgiftsskyldige skall taxeras till statlig inkomstskatt, och verkställas av vederbörande taxeringsnämnd.

Därest taxeringsnämnd, på grund av att deklaration för taxering till investeringsavgift trots anmaning icke avgivits eller att utredning icke kunnat verkställas, beträffande viss avgiftsskyldig underlåtit att verkställa taxering till investeringsavgift eller åsatt taxering, som av nyss angiven grund kan antagas vara felaktig, åligger det taxeringsnämndens ordförande att senast den 15 juni eller, såvitt angår Stockholm, den 30 juni under taxeringsåret lämna vederbörande taxeringsintendent skriftligt meddelande härom. Har länsstyrelsen medgivit utsträckning av den tid, inom vilken taxeringsnämnds arbete skall vara avslutat, må länsstyrelsen jämväl förordna om utsträckning av tiden för lämnande av ifrågavarande meddelande.

Taxeringsintendent samt medlem av prövningsnämnd må jämväl efter utgången av taxeringsåret framställa yrkande angående taxering till investeringsavgift.

14 §.

Deklaration eller annan uppgift enligt denna förordning skall av vederbörande myndighet biläggas och åtfölja den självdeklaration, till vilken den anknyter. Vad i 56 § 1 mom. taxeringsförordningen stadgas beträffande självdeklaration skall äga tillämpning jämväl beträffande handling, som enligt vad nu sagts skall biläggas självdeklaration.

15 §.

För taxering till investeringsavgift må granskning av avgiftsskyldigs bokföring enligt bestämmande i varje särskilt fall av taxeringsintendenten verkställas. Taxeringsförordningens föreskrifter skola härvid äga motsvarande tillämpning.

16 §.

1 mom. Beträffande besvär över taxering till investeringsavgift skola taxeringsförordningens föreskrifter om taxering till statlig inkomstskatt äga motsvarande tillämpning med iakttagande av att besvärsmått tillkommer den avgiftsskyldige och vederbörande taxeringsintendent.

2 mom. Äro för viss avgiftsskyldig besvär samtidigt anhängiga över taxering enligt denna förordning och enligt taxeringsförordningen, böra besvärerna prövas i samband med varandra.

Därest efter anförda besvär eller eljest taxering till statlig inkomstskatt ändras eller påföres någon, skall samtidigt vidtagas därav betingad ändring i taxeringen till investeringsavgift.

17 §.

Har avgiftsskyldig i uppgift eller upplysning, som avgivits till ledning vid taxering till investeringsavgift, lämnat oriktigt meddelande eller har han, ehuru uppgiftspliktig, underlåtit avlämna uppgift eller infordrad upplysning, och har därav föranletts, att han icke blivit taxerad till investeringsavgift eller att han blivit för lågt taxerad till sådan avgift, skall han eftertaxeras till investeringsavgift att utgå med det belopp, som genom berörda förfarande undandragits statsverket.

Eftertaxering må icke ske senare än fem år efter det år, då taxeringen rätteligen bort av beskattningsnämnd i första instans verkställas. Har den avgiftsskyldige avlidit, åsättes taxeringen hans dödsbo, dock att sådan taxering icke må ske senare än två år efter utgången av det kalenderår, under vilket bouppteckningen efter honom blivit ingiven för registrering.

18 §.

Har någon i samband med investering, som i 2—4 §§ sägs, vidtagit åtgärd, som kan antagas hava tillkommit i syfte att undgå eller erhålla lindring i taxering till investeringsavgift, skall taxering åsättas som om dylik åtgärd icke vidtagits.

19 §.

Om ansvar i vissa fall för den, som i deklaration enligt denna förordning lämnat oriktig uppgift, stadgas i skattestrafflagen.

20 §.

Uppbördsförordningens bestämmelser angående statlig inkomstskatt skola i tillämpliga delar gälla beträffande investeringsavgift, dock att sådan avgift icke skall upptagas å debetsedel avseende preliminär skatt.

21 §.

Av taxeringen till investeringsavgift föranledda särskilda kostnader bestridas av statsmedel.

22 §.

Kungl. Maj:t äger utfärda för tillämpning av denna förordning erforderliga föreskrifter.

Denna förordning träder i kraft dagen efter den då förordningen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling. I samband därmed skall följande iakttagas.

1. Har någon verkställt investering under beskattningsår, för vilket han år 1956 taxeras till investeringsavgift enligt förordningen den 5 juni 1953 (nr 364) med bestämmelser om taxering till investeringsavgift i vissa fall, skall sådan investering icke anses såsom avgiftspliktig investering enligt förordningen om investeringsavgift för år 1955.

2. Till avgiftspliktig investering hänföres icke förvärv av byggnad, därest kontrakt om köpet undertecknats senast den 15 januari 1955 och ej heller sådan investering i fastighet, för vilkens utförande byggnadstillstånd meddelats senast nämnda dag. Vidare skall icke som avgiftspliktig investering anses inventarieförvärv, därest leverans skett eller skriftligt avtal om leverans träffats före den 1 januari 1955.

3. Är fråga om avgiftspliktig investering i form av grundförbättring å fastighet, ny-, till- eller ombyggnad eller reparation och underhåll av byggnad, förbättringsarbete å inventarier eller arbete avseende exploatering av naturtillgångar, skall allenast den del av kostnaden för investeringen, som är hänförlig till arbeten utförda efter den 15 januari 1955, medtagas vid bestämmandet av uppskattad investeringskostnad.

4. Har någon på grund av omläggning av räkenskapsår antingen icke taxerats till inkomstskatt år 1956 eller nämnda år taxerats till dylik skatt för ett beskattningsår, som omfattar kortare tid än tolv månader, skall taxering till investeringsavgift verkställas år 1957 eller, i förekommande fall, såväl år 1956 som år 1957, därvid bestämmelserna i denna förordning skola äga motsvarande tillämpning jämväl beträffande investeringar under det beskattningsår för vilket taxering sker år 1957.

Förslag

till

förordning om avgift vid investering i motorfordon år 1955 (särskild investeringsavgift)

Härigenom förordnas som följer.

1 §.

För förvärv av personbil, av sådan med skåp-, stationsvagns- eller personbilskarosseri utrustad lastbil vilkens tjänstevikt ej överstiger 1 800 kilogram eller av motorcykel skall under tid, som angives i 2 §, till staten erläggas särskild investeringsavgift i enlighet med vad nedan sägs.

I denna förordning användas uttryck och begrepp i samma betydelse som i vägtrafikförordningen den 28 september 1951 (nr 648).

2 §.

Särskild investeringsavgift skall utgå,

a) då ansökan om fordonets upptagande i eller överförande till bilregister inkommit till länsstyrelsen efter den 15 januari 1955 men före utgången av samma år; och

b) då anmälan till bilregister om övergång till ny ägare av i registret upptaget fordon i annat fall än i 17 § 3 mom. andra stycket vägtrafikförordningen sägs inkommit till länsstyrelsen inom tid som nyss angivits,

allt under förutsättning att ansökan eller anmälan föranleder avsedd registrerings- eller anteckningsåtgärd.

Har ansökan eller anmälan, som ovan sagts, enligt vägtrafikförordningen bort göras före utgången av år 1955 men har den icke verkställts eller verkställts först efter utgången av nämnda år, föreligger ock skyldighet att erlägga avgift.

3 §.

Oaktat vad i 2 § sägs skall särskild investeringsavgift ej utgå,

a) därest anmälan föranletts av att äganderätten till fordonet övergått genom arv eller testamente;

b) därest ansökan avser överförande till bilregister av reservregistrerat fordon, som den 15 januari 1955 fanns intaget i bilreservregistret och vars ägare är antingen densamme som nämnda dag fanns antecknad såsom fordonets ägare eller ock någon som genom arv eller testamente bekommit fordonet efter denne;

c) därest ansökan avser överförande till bilregister av reservregistrerat fordon, som efter den 15 januari 1955 upptagits i bilreservregister och vars ägare antingen är densamme som omedelbart före fordonets upptagande i bilreservregistret fanns antecknad såsom fordonets ägare eller ock någon som genom arv eller testamente bekommit fordonet efter denne; eller

d) därest ansökan avser införande i annat läns bilregister av registrerat fordon, vars ägare är antingen densamme som finnes antecknad såsom fordonets ägare i det bilregister, där fordonet är registrerat, eller ock någon som genom arv eller testamente bekommit fordonet efter denne.

Vidare skall från denna förordnings tillämpning sådant fordon vara undantaget, som är frikallat från skatteplikt enligt 2 § förordningen den 2 juni 1922 (nr 260) om automobilskatt eller enligt övergångsbestämmelsen till förordningen den 28 september 1951 (nr 654) angående ändrad lydelse av 1, 2 och 5 §§ nyssnämnda förordning den 2 juni 1922, nr 260.

4 §.

Skyldig att erlagga särskild investeringsavgift är den, som vid sådan registrerings- eller anteckningsåtgärd, varom i 2 § förmäles, skall i bilregister antecknas såsom ägare till fordonet.

Avgiften inbetalas till länsstyrelsen; och må länsstyrelsen ej upptaga fordonet i bilregister eller till detta anteckna ny ägare av fordonet utan att avgiften till fullo erlagts.

5 §.

1. För fordon av 1954 eller senare års modell skall beträffande beloppet av den särskilda investeringsavgiften gälla följande.

Avgiften beräknas för *personbilar och lastbilar* till det antal kronor, som motsvarar 75 procent av det tal vilket anger fordonets tjänstevikt uttryckt i kilogram. För bilar med högre tjänstevikt än 1 600 kilogram skall avgiften beräknas till det sålunda uträknade beloppet med tillägg av 100 kronor för varje fullt femtiotal kilogram, varmed tjänstevikten överskjuter 1 600 kilogram. Avgiften avrundas i förekommande fall till närmast lägre tiotal kronor.

För *motorcyklar* utgör avgiften 150 kronor därest fordonets tjänstevikt ej överstiger 75 kilogram, 200 kronor därest tjänstevikten är högre men ej överstiger 150 kilogram samt eljest 300 kronor.

2. För fordon av 1953 eller tidigare års modell utgör avgiften:

för 1953 års modell	90	procent	av	belopp	, uträknat	enligt	1.	ovan;
» 1952	»	»	»	80	»	»	»	» ;
» 1951	»	»	»	70	»	»	»	» ;
» 1950	»	»	»	60	»	»	»	» ;
» 1949	»	»	»	50	»	»	»	» ;
» 1948	»	»	»	40	»	»	»	» ;
» 1947	»	»	»	30	»	»	»	» ;
» 1946 eller tidigare års modell	20	procent	av	belopp	uträknat	enligt	1.	ovan.

Avgiften avrundas i förekommande fall till närmast lägre tiotal kronor.

3. Skall avgift beräknas för fordon, beträffande vilket årsmodell icke kan angivas, skall så anses som om fordonet är av det års modell, då fordonet första gången registrerades.

4. Göres icke ansökan eller anmälan, som i 2 § sägs, inom tid som föreskrives i vägtrafikförordningen, skall den särskilda investeringsavgiften utgå med ett med 100 procent förhöjt belopp.

Där synnerliga skäl föreligga, äger Kungl. Maj:t på ansökan förordna att avgiften i nu avsett fall skall utgå utan förhöjning.

6 §.

I fråga om besvär över beslut jämlikt denna förordning skall gälla vad i motsvarande hänseenden är stadgat i 76 § vägtrafikförordningen.

7 §.

De ytterligare föreskrifter rörande debitering, uppbörd och indrivning m. m., som erfordras för tillämpning av denna förordning, meddelas av Kungl. Maj:t.

Denna förordning träder i kraft dagen efter den, då förordningen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling, dock att bestämmelserna i 5 § 4. skola träda i kraft först den 1 mars 1955.

I samband med ikraftträdandet av denna förordning skall följande iakttagas.

Har fordon upptagits i bilregister eller har anteckning däri om ny ägare till fordon verkstälts efter den 15 januari 1955 men innan denna förordning trätt i kraft, skall avgiften erläggas efter anmodan av länsstyrelsen och enligt de närmare föreskrifter, som Kungl. Maj:t äger meddela.

Där ansökan varom i 2 § stadgas skall vara åtföljd av besiktningsinstrument, skall särskild investeringsavgift ej erläggas, därest med intyg från besiktningsman styrkes att fordonet senast den 15 januari 1955 hos denne anmälts till registreringsbesiktning som verkstälts först nämnda dag eller senare. Ej heller skall avgift uttagas, därest ansökan eller anmälan, som i 2 § sägs, inkommit till länsstyrelsen senast den 15 januari 1955 men först efter nämnda dag föranlett avsedd registrerings- eller anteckningsåtgärd.

Den, som senast den 15 januari 1955 erhållit interimslicens för av honom förvärvat fordon, är ej skyldig att för fordonet erlägga avgift i anledning av ansökan, varom i 2 § förmäles.

*Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 7 januari
1955.*

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden SKÖLD, ZETTERBERG, TORSTEN NILSSON, STRÄNG, ERICSSON, ANDERSSON, NORUP, PERSSON, HJALMAR NILSON, LINDELL, NORDENSTAM, LANGE.

Efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter anmäler chefen för finansdepartementet, statsrådet Sköld, fråga om *uttagande av avgift för investeringar år 1955 inom rörelse och jordbruk samt i motorfordon* samt anför därvid följande.

I. Av det ekonomiska läget påkallade åtgärder

Vid min anmälan i statsrådet den 4 innevarande januari av finansplanen hade jag tillfälle att utförligt behandla riktlinjerna för den ekonomiska politiken mot bakgrunden bland annat av den bild av utvecklingen under det senaste året och utsikterna för det kommande, som tecknats i nationalbudgeten för 1955. När jag nu återkommer med förslag till vissa ytterligare åtgärder på det ekonomiska planet, bör dessa förslag ses i det sammanhang som där angavs. I största korthet får jag erinra om följande.

Samhällsekonomin har under år 1954 präglats av en allmän expansion. Denna har omfattat alla delar av ekonomin, men den starka stegringstakten för export och investeringsverksamhet har dock dominerat och styrt utvecklingen. Enligt beräkningar i nationalbudgeten har exportvolymen ökat med nio procent och investeringsvolymen med likaledes nio procent. Den samlade privata och offentliga konsumtionen har icke stigit lika kraftigt, utan med fyra procent. Fjollårets starka uppgång i exporten ansluter sig till de av alla grupper omfattade strävandena att genom ökad avsättning av svenska varor på utlandsmarknaderna skapa erforderliga marginaler för finansieringen av importen och för en förstärkning av valutareserven. Även investeringsökningen framstår i och för sig såsom glädjande, i det att den inneburit en betydande rationalisering och utbyggnad av produktionsapparaten och därigenom en förbättring av förutsättningarna för det fortsatta ekonomiska framåtskridandet. Som jag framhållit i finansplanen kan emellertid en alltför stark investeringsaktivitet rubba den samhällsekonomiska jämvikten och prisstabiliteten och därigenom framkalla allvarliga skadeverkningar. En så snabb

ökning av investeringsvolymen som under fjolåret kan i längden icke undgå att framkalla dylika konsekvenser. De investeringsplaner som i dag föreligger ger mot denna bakgrund anledning till allvarlig eftertanke.

Med hänsyn till dessa risker och med hänsyn till att gränsen för utnyttjandet av våra resurser nu nåtts har det stått klart, att en uppbromsning av expansionstakten måste ske. I finansplanen genomgick jag de olika åtgärder, som redan vidtagits för att åstadkomma en sådan dämpning av efterfrågetillväxten på olika områden. För de statliga utgifterna har strävandena till återhållsamhet varit ledmotivet i budgetarbetet. Investeringsanslagen har gjorts till föremål för en rigorös granskning med sikte på att åstadkomma så stora nedskärningar som möjligt utan våda för statsförvaltningens behöriga gång. Restriktivitet präglar också driftbudgeten. Automatiska anslagshöjningar har varit ofrånkomliga, men jag vill erinra om att den icke-automatiska ökningen enligt statsverkspropositionen uppgår till blott 0,5 procent av driftbudgetens slutsumma för innevarande budgetår. En ytterligare broms på den statliga medelsförbrukningen och en motsvarande minskning av den reala belastningen har för tillfället skapats genom det strax före årsskiftet införda förbudet att tills vidare för statens räkning köpa eller beställa annan lös egendom än förbrukningsmaterial som oundgängligen erfordras för den löpande verksamheten. Även om angelägenheten av återhållsamhet beträffande de kommunala utgifterna hade jag anledning uttala mig i finansplanen. Större delen av de kommunala investeringarna torde jämväl vara beroende av byggnadstillståndsgivningen.

Mot bakgrunden av den restriktivitet, som enligt vad jag här erinrat om utmärkt den offentliga sektorn, framstår det som berättigat att också resa krav på en motsvarande återhållsamhet inom den enskilda sektorn. Behovet härav framträder så mycket tydligare, som expansionen på detta område varit betydande under det senaste året och tendenserna för närvarande entydigt pekar mot en ytterligare uppgång. Utöver de nyss anförda uppgifterna vill jag erinra om att industrins investeringar enligt beräkningar i nationalbudgeten ökade under 1954 med inte mindre än 15 procent och enligt samma beräkningar väntas öka med ytterligare 7 procent under år 1955. Då har likväl hänsyn tagits till att byggnadstillståndsgivningen väntas starkt begränsa industrins möjligheter att genomföra de planer på en femtioprocentig ökning av industrins byggnads- och anläggningsverksamhet, som redovisats i en av kommerskollegium i oktober 1954 gjord enkät.

Sambandet mellan industrins byggnadsverksamhet och maskinanskaffning är såsom anföres i nationalbudgeten komplicerat. En inskränkning av byggnadsverksamheten kan leda till att på en del håll planerade maskininvesteringar också faller bort. De planerade maskininvesteringarna torde dock, i den mån de över huvud hänför sig till installationer i nybyggda lokaler, till stor del gälla sådana byggnader som redan är under arbete eller är i det närmaste färdigställda. Nedskärningen i byggnadsplanerna medför emellertid samtidigt möjligheter att finansiera större maskininvesteringar, vilket kan verka stimulerande på dessa. Å andra sidan får man också räkna med att kre-

ditåtstramningen har en bromsande verkan. Det understrykes därför i nationalbudgeten, att det är mycket vanskligt att sammanfatta de olika motstridande tendenserna i en kvantitativt preciserad prognos.

Det synes mig uppenbart, att expansionstendenserna i fråga om den enskilda investeringsviljan är så starka att särskilda åtgärder på detta område nu är påkallade. De medel, som därvid står till förfogande, är främst byggnadsreglering, restriktiv kreditpolitik samt skärpta beskattningsregler och speciella avgiftsbeläggningar.

Byggnadsregleringen har redan i det föregående omnämnts. I finansplanen redovisades de riktlinjer, som uppdragits för byggnadsregleringens handhavande under den närmaste framtiden, och i nationalbudgetberäkningarna har dessa riktlinjer beaktats. Emellertid är möjligheterna att genom byggnadsreglering påverka omfattningen av de enskilda investeringarna starkt begränsade. Bortses från bostadsbyggandet utgöres mindre än en tredjedel av övriga enskilda investeringar av byggnads- och anläggningsverksamhet och även av sistnämnda verksamhet faller endast en del under tillståndsvånget; reparations- och underhållsarbeten kräver t. ex. inte byggnadstillstånd. I nationalbudgeten redovisade uppgifter anger klart hur begränsat området för byggnadsregleringen är även när det gäller byggnads- och anläggningsarbeten.

Kreditpolitikens verkningsfält är vidsträcktare men också dess effektivitet har sin begränsning. En faktor, som härvid måste beaktas, är företagets större eller mindre möjligheter till självfinansiering. Kreditpolitikens betydelse blir självfallet mindre för företag, som är helt eller delvis oberoende av kredit för att kunna genomföra sina investeringar. Om en tillräcklig verkan av en kreditåtstramning likväl skall kunna åstadkommas, innebär detta att åtstramningen för de mera kreditberoende företagen måste bli så mycket hårdare, varvid snedvridningar lätt kan uppkomma.

Det framstår därför såsom angeläget att kreditpolitiken kompletteras genom skattepolitiska åtgärder. Kreditrestriktioner kräver nämligen, som framgår av det nyss sagda, en begränsning av företagets möjligheter att utnyttja skattekredit för finansieringsändamål. Skattepolitiska åtgärder kan vidare, såsom fallet var med investeringsavgiften, på samma sätt som en räntehöjning utnyttjas som ett generellt återhållande moment för företagets investeringar.

Möjligheterna att använda företagsbeskattningen som ett konjunkturpolitiskt medel har de senaste åren varit föremål för särskild utredning. Som jag förutskickat i finansplanen har jag för avsikt att senare hos Kungl. Maj:t framlägga förslag om en omläggning av de permanenta reglerna för företagsbeskattningen i syfte att bättre anpassa denna till en konjunkturstabiliserande ekonomisk politik. Beträffande avskrivningarna på inventarier skulle de nya reglerna närmast ersätta den tillfälliga begränsning av den fria avskrivningsrätten, som provisoriskt gällt under de senaste åren och som uppenbarligen nu ej kan avvaras. I fråga om värderingen av varu-

lager har företagsbeskattningskommittén föreslagit regler, som skulle innebära en väsentlig åtstramning jämfört med vad som hittills gällt, men effekten av sådana regler skulle framträda först efter en relativt lång övergångstid. Av det sagda framgår att ett genomförande av kommitténs förslag inte skulle hinna ge det för dagen erforderliga komplementet till den restriktiva kreditpolitiken. Detta motiverar överväganden om sådana åtgärder, som i den nu föreliggande situationen skulle ha en mera omedelbar effekt.

Jag åsyftar härvid sådana särskilda åtgärder, som jämväl företagsbeskattningskommittén förutsatt kunna visa sig erforderliga i utpräglade högkonjunkturlägen, och närmast en investeringsavgift av samma typ, som uttogs under åren 1952 och 1953. Läget synes nu vara sådant, att en dylik åtgärd på nytt framstår som motiverad. Jag vill också erinra därom, att företagsbeskattningskommittén i och för sig var enig om att en sådan speciallagstiftning i vissa lägen kunde bli nödvändig och att de ledamöter av kommittén, som reserverade sig till förmån för friare permanenta avskrivnings- och värderingsregler, särskilt underströk möjligheten att använda investeringsavgiften såsom konjunkturpolitiskt medel.

En investeringsavgift av den typ, som användes de nyssnämnda båda åren, drabbar företagens investeringar i princip på samma sätt som en räntehöjning, d. v. s. genom att öka de med en investering förenade kostnaderna. Härigenom föranledes företagen att noggrannare pröva räntabiliteten av ifrågasatta investeringar och underlåta eller uppskjuta de minst angelägna och lönsamma. En dylik avgift bör då även träffa byggnadsinvesteringar inte endast därför att byggnadsregleringen, som förut framhållits, inte omfattar hela byggnadsverksamheten utan även med hänsyn till att trycket på byggnadsregleringen behöver avlastas genom den utgallring från kostnadssynpunkt som en investeringsavgift föranleder.

En investeringsavgift för år 1955 bör, som i det följande närmare beröres, utformas i huvudsaklig överensstämmelse med de bestämmelser som gällde för 1952 och 1953. Detta innebär, att avgiftsbeläggningen träffar investeringar inom rörelse och jordbruk. Däremot ifrågakommer med sådan utformning av bestämmelserna ingen avgift för investeringar utanför den egentliga näringsverksamheten. Emellertid framstår det i dagens läge såsom synnerligen angeläget att vinna en begränsning i de under senare tid alltmer ökade investeringarna i bilar och andra motorfordon, även när de avses för personligt bruk. Den våldsamma expansionen av bilismen för nämligen med sig stora investeringsbehov inte bara inom bilindustrin utan även med avseende på vägar, garage, verkstäder, parkeringsplatser, stadsplaneomläggningar etc. Någon fullständig beräkning av omfattningen av dessa följdinvesteringar föreligger inte, men de torde uppgå till flera hundra miljoner kronor per år.

Följande sammanställning över det totala antalet nyregistrerade personbilar belyser den ansvällning, som de senaste åren ägt rum på detta område.

	1952	1953	1954	Procentuell förändring 1953 till 1954
1 kvartalet	11 060	13 871	21 906	+ 58
2 »	14 544	26 748	37 403	+ 40
3 »	12 296	21 171	32 338	+ 53
4 »	13 847	14 295	¹ 23 444	² + 130
Hela året	51 747	76 085	³ 125 000	³ + 65

¹ Avser oktober och november.

² Avser procentuella förändringen mellan oktober och november 1953 och 1954.

³ Uppskattad siffra.

Vidare kan framhållas, att en betydande del av bilkostnaderna framträder i form av en ökning av importen. Under 1954 har importen av personbilar uppgått till ett antal av inemot 100 000. Värdet av importen av samtliga bilar uppgick 1954 till 660 miljoner kronor. Därtill kommer tillbehör och reservdelar liksom de importerade drivmedlen.

När beslut fattades om investeringsavgift för 1952 och 1953 infördes för samma tid en bilaccis, lagd i produktions- och importledet, på 10 procent. Av det nyss sagda framgår önskvärdheten av att jämsides med en investeringsavgift för 1955 införa en delvis likartad avgiftsbeläggning av bilar och motorcyklar.

Såsom fallet var 1952 och 1953 synes investeringsavgiften böra träffa rörelseidkares och jordbrukares anskaffning av lastbilar, bussar och liknande för förvärvsverksamheten anskaffade motorfordon. Såsom ock skedde 1952 och 1953 bör emellertid i näringsverksamheten anskaffade personbilar och motorcyklar icke omfattas av investeringsavgiften utan i stället behandlas på samma sätt som för rent personligt bruk anskaffade motorfordon. För åtskilliga företagare och jordbrukare är nämligen det anskaffade fordonet avsett dels för näringsverksamheten och dels för rent privat utnyttjande. Med hänsyn härtill och då en avgiftsbeläggning av personbilar och motorcyklar bör, såsom jag i det följande närmare skall beröra, anknytas till registreringen av fordonet, talar övervägande skäl för att samtliga personbilar och motorcyklar behandlas på samma sätt. Att vissa mindre lastbilar bör behandlas på enahanda sätt som personbilar återkommer jag till längre fram.

En avgiftsbeläggning av personbilar och motorcyklar synes, för att vinna största möjliga överensstämmelse med reglerna för avgiftsbeläggningen inom näringsverksamheten och för att ernå en i huvudsak motsvarande effekt, böra utformas så att avgiften uttages i nära anslutning till förvärvet. Lämpligen synes avgiften böra erläggas i samband med att fordonet anmäles vid länsstyrelsen för registrering. Avgiften bör i princip uttagas oavsett om fråga är om registrering av ny eller begagnad bil. Om begagnade bilar undantogs, skulle följden bli en viss prisstegring på begagnade bilar. Eftersom ett mycket vanligt förfaringsätt är att vid nyinköp en begagnad bil lämnas i utbyte eller eventuellt säljes till en tredje person, skulle det ökade värdet av den äldre bilen i många fall helt eller delvis uppväga den särskilda avgif-

ten på den nya bilen och lagstiftningen följaktligen i motsvarande mån förlora i effekt. En avgift på begagnade bilar står även i överensstämmelse med reglerna för avgift på rörelseidkares och jordbrukares investeringar. Ett undantagande av begagnade bilar skulle slutligen även inbjuda till missbruk och kringgåenden.

Å andra sidan bör avgiften på begagnade bilar och motorcyklar sättas lägre än på nya sådana fordon. Härtill och till övriga detaljfrågor återkommer jag i det följande.

Investeringsavgiften 1952 och 1953 sattes till 12 procent av investeringskostnaden med ett avgiftsfritt bottenbelopp på 10 000 kronor, i vissa fall 15 000 kronor. Denna avgift var avdragsgill vid inkomsttaxeringen såsom en speciell skatt. Härav följde å andra sidan att avgiften inte fick inräknas i anskaffningskostnaden och avdrags i form av värdeminskningsskatt å tillgången.

Motsvarande synes böra gälla beträffande 1955 års investeringsavgift, dock att i förenklingssyfte torde kunna godtagas att det avgiftsfria bottenbeloppet för samtliga fall sattes till 15 000 kronor.

Den särskilda avgiften på personbilar och motorcyklar synes böra utgå efter en särskild skala, fastställd med hänsynstagande till fordonets storlek och ålder. Av praktiska skäl måste skalan uppbyggas efter vissa schematiska linjer. Den avgift, som förordats i författningsförslaget, motsvarar ungefär 10 procent av anskaffningskostnaden för ny bil eller motorcykel, med reduktion vid stigande ålder. Denna avgift är alltså något lägre än investeringsavgiften, men å andra sidan ifrågakommer inte något avgiftsfritt bottenbelopp. Vidare bör den särskilda investeringsavgiften inte vara avdragsgill vid taxeringen när det gäller för privatbruk anskaffade fordon, lika litet som andra kostnader för sådana fordon är avdragsgilla. Däremot följer enligt allmänna regler rätt att avdraga avgiften, när fordonet anskaffats i och för vederbörandes näringsverksamhet.

De nu ifrågasatta avgifternas syfte är enbart att begränsa investeringarna. Likväl blir en konsekvens av avgiftsbeläggningen att staten tillföres vissa tillfälliga inkomster. Med ledning av utfallet i sådant hänseende av den tidigare investeringsavgiften torde kunna antagas att avgiften för rörelseidkare och jordbrukare kommer att uppgå till ca 75 miljoner kronor. När dessa avgifter kommer att inflyta, är svårt att med någon bestämdhet överblicka. Ett mindre belopp kan förmodas inbetalas såsom källskatt under inkomståret 1955, ett ytterligare belopp såsom fyllnadsinbetalning i början av 1956 samt återstoden såsom kvarskatt i början av 1957. Det är möjligt att man i samband med kompletteringen av riksstatsförslaget i maj månad, då utvecklingen på investeringsområdet låter sig lättare bedömas, kan närmare överblicka investeringsavgiftens betydelse för statsinkomsterna budgetåret 1955/56.

En uppskattning på grundval av registreringsanmälningarna under 1954

synes kunna föranleda att den särskilda avgiften på personbilar och motorcyklar beräknas till ca 100 miljoner kronor. Vid denna beräkning, som kan grundas endast på uppskattningar, har viss hänsyn tagits till den minskning av fordonsförvärven, som är avsedd att följa av den ifrågasatta avgiftsbeläggningen. Oavsett vilket belopp som inflyter, synes emellertid böra föreskrivas att detta i sin helhet tillföres automobilskattemedelsfonden för att sålunda på längre sikt komma vägväsendet till godo. Av konjunkturpolitiska skäl torde dock de medel som inflyter inte böra tas i anspråk under tider, då liksom nu en begränsning av investeringarna är nödvändig, utan reserveras för en utökning av väginvesteringsverksamheten under perioder, då en dylik utökning framstår såsom från konjunkturpolitisk synpunkt önskvärd eller eljest av särskild anledning motiverad.

Av tekniska skäl, främst med hänsyn till att olika myndigheter har att tillämpa de skilda bestämmelserna, bör investeringsavgiften för rörelseidkare och jordbrukare regleras i en författning och den särskilda investeringsavgiften för personbilar m. m. i en annan författning. Jag övergår nu att behandla de ifrågasatta nya bestämmelserna.

II. Investeringsavgiften för rörelseidkare och jordbrukare

Bestämmelserna om en avgift på investeringar inom rörelse och jordbruk torde, såsom förut framhållits, i allt väsentligt böra uppbyggas på grundval av motsvarande bestämmelser i förordningen den 14 december 1951, nr 794, om investeringsavgift för beskattningsåren 1952 och 1953. Med sistnämnda förordning, som alltså tillämpades vid 1953 och 1954 års taxeringar, har såväl de avgiftsskyldiga som taxeringsmyndigheterna vunnit förtrogenhet och en relativt klar praxis har utvecklats. Det kan i sammanhanget erinras om att riksskattenämnden meddelat åtskilliga vägledande anvisningar i syfte att vinna en enhetlig tillämpning. Det må även nämnas att i remissyttrande över företagsbeskattningskommitténs betänkande, däri något utformat förslag till investeringsavgift inte framlades, en länsstyrelse likväl omnämnt 1951 års bestämmelser i ämnet och därvid uttalat, att taxeringarna enligt dessa bestämmelser inte mött mer betydande svårigheter.

Även om man givetvis skulle kunna ifrågasätta en delvis annorlunda utformning av en ny förordning om investeringsavgift, synes alltså övervägande skäl tala för att så långt möjligt bygga på 1951 års förordning.

Med hänsyn till den korta tid som förflutit sedan förslaget till nämnda förordning anmäldes i statsrådet (proposition nr 220/1951), därvid jag på ett fullständigt sätt redogjorde för övervägandena av såväl mer principiell art som i olika detaljhänseenden, finner jag nu ej erforderligt med en lika fullständig redogörelse. Jag hänvisar i stället till det inom finansdepartementet upprättade förslag till förordning om investeringsavgift för år 1955, som jag vill förorda att riksdagen förelägges till antagande. I det följande kommer

jag att närmare beröra allenast de ändringar i förhållande till 1951 års förordning, som ansetts påkallade. Detta torde få ske i den ordning frågorna regleras i författningsförslaget.

Det må tilläggas att de motivuttalanden, som gjordes i samband med 1951 års lagstiftning (nyssnämnda proposition och bevillningsutskottets betänkande nr 65/1951), får anses ha motsvarande tillämpning i avseende å den ifrågasatta nya förordningen.

1 §.

I första stycket har den ändringen vidtagits jämfört med 1951 års förordning att bestämmelserna göres tillämpliga å investeringar under det beskattningsår, för vilket taxering sker år 1956.

I andra stycket har intagits en bestämmelse om att Detaljhandelsbolaget för rusdrycker, Aktiebolag skall frikallas från investeringsavgift. Vidare har genom ett tillägg undantagits skattskyldiga som avses i 24 § 3 mom. kommunalskattelagen d. v. s. vissa bostadsföreningar och bostadsaktiebolag. Sistnämnda tillägg får betydelse vid tillämpning av stadgandet i 3 § sista stycket investeringsavgiftsförordningen. Även om intressegemenskap som där avses föreligger mellan rörelseidkare och dylikt företag, blir företaget likväl inte avgiftsskyldigt. Undantagsbestämmelsen, som förordas på grund av erfarenheter från tillämpningen av 1951 års förordning, ligger i linje med principen att bostadsbyggandet inte skulle fördras genom avgiftsbeläggning.

2 och 3 §§.

Paragraferna överensstämmer med motsvarande paragrafer i 1951 års förordning.

4 §.

Även denna paragraf överensstämmer i allt väsentligt med motsvarande stadgande i 1951 års förordning. I förtydligande syfte har dock angivits att fråga endast är om döda inventarier och alltså inte de levande inventarierna i t. ex. en seminiförening eller en åkerirörelse. Detta innebär inte någon ändring i sak jämfört med 1951 års förordning, enär investeringar i levande inventarier icke varit avsedda att drabbas av avgift. — Vidare har tillagts att avgift inte ifrågakommer för investering utomlands, vilket sådan 1951 års förordning utformats i vissa undantagsfall kunde ifrågakomma.

5 §.

Även bestämmelserna i denna paragraf överensstämmer i huvudsak med motsvarande bestämmelser i 1951 års förordning. Den enda ändringen avser undantagsbestämmelsen rörande motorfordon och innebär följande. Förordningen blir inte tillämplig å personbil, som träffas av den särskilda investeringsavgiften å motorfordon. Lika med personbil bör, av skäl som jag i ett senare sammanhang närmare skall utveckla, behandlas sådan med skåp-, stationsvagns- eller personbilskarosseri utrustad lastbil, vilkens

tjänstevikt inte överstiger 1 800 kg. Vidare undantages registreringspliktig motorcykel, som träffas av den särskilda investeringsavgiften å motorfordon. Moped träffas ej av sistnämnda avgift men väl av investeringsavgift därest den anskaffats för rörelse eller jordbruk. Anledning synes inte föreligga att nu särskilt undantaga sidvagn till motorcykel, enär begreppet motorcykel här avses innefatta jämväl motorcykel med sidvagn.

6 §.

Denna paragraf har bibehållits oförändrad från 1951 års förordning. Såsom närmare utvecklats i proposition nr 227 till 1953 års riksdag medför bestämmelserna sådana de utformats att effekten av lagstiftningen i viss omfattning upphör under senare delen av beskattningsåret. Påbörjas t. ex. uppförandet av en byggnad år 1955, men avslutas arbetet först efter detta beskattningsårs utgång, utgår sålunda inte avgift. Avgörande tidpunkt är nämligen när den nya byggnaden i räkenskaperna uppföres på konto för färdigställda fastigheter och detta skall ske då byggnaden tages i bruk. Maskiner som beställs under 1955 men levereras först efter beskattningsårets utgång undgår likaledes avgift; leveransdagen är nämligen i detta fall avgörande. Då leveranstiden i vissa fall är lång — detta gäller fartyg men även en del andra maskiner och inventarier — följer härav att den investeringsbegränsande effekten upphör i viss omfattning under senare delen av 1955 och under tiden fram till årets utgång alltmer uttunnas. Detta har avseende även å vissa andra investeringar som en rörelseidkare gör, t. ex. mera tidskrävande grundförbättringsarbeten å mark. Det är i dagens läge inte möjligt att avgöra huruvida en sådan effekt av lagstiftningen är önskvärd. Skulle utvecklingen under 1955 göra det angeläget att låta lagstiftningen bibehålla sin fulla effekt under hela år 1955, kan detta önskemål tillgodoses genom beslut vid senare tillfälle om avgiftsbeläggning ett följande år av nu avsedda investeringar.

7—22 §§.

Dessa paragrafer överensstämmer med motsvarande äldre stadganden utom i det hänseendet att, som förut angivits, det avgiftsfria bottenbeloppet bör för samtliga fall utgöra 15 000 kronor. På grund härav har jämkningar skett i 8 och 12 §§.

Övergångsbestämmelserna

Förut har framhållits att ifrågavarande bestämmelser skall avse investeringar under 1955. Vissa avkall från denna huvudregel måste emellertid göras.

Till en början bör bestämmelserna, i enlighet med vad som skedde vid 1951 års lagstiftning, så utformas att avgiften drabbar investeringar under det beskattningsår, för vilket taxering sker år 1956. Det bör då uppmärksammas, att genom omläggning av räkenskapsår den avgiftsskyldige kan

åstadkomma antingen att det inte blir någon taxering alls år 1956 eller också att det väl blir taxering men för en sammanlagt kortare tidrymd än 12 månader. Såsom skedde beträffande investeringsavgiften för 1952 och 1953 bör för nu avsedda fall stadgas, att dylik omläggning av räkenskapsår medför taxering till investeringsavgift i stället, eller i vissa fall även, under ett följande år.

Avvecklingsbestämmelserna till 1951 års förordning, vilka återfinns i förordningen den 5 juni 1953, nr 364, kan i speciella fall medföra att taxering till investeringsavgift sker år 1956 jämligt de äldre bestämmelserna. Så bör ock ske, men för dylikt fall får å andra sidan föreskrivas att taxering inte skall äga rum för samma investeringar även enligt den nya förordningen.

Även utan omläggning av räkenskapsår kan sådant fall förekomma, att någon taxeras till investeringsavgift år 1956 för ett beskattningsår, som omfattar allenast en del av kalenderåret 1955. I och för sig kunde göras gällande att man i detta liksom i det nyss antydda fallet skulle taxera till investeringsavgift jämväl ett senare år. Avgörande härför synes närmast böra vara huruvida läget under senare delen av år 1955 utvecklar sig så att det framstår såsom angeläget att vidhålla bestämmelsernas fulla effekt under hela detta år. Ståndpunkt härtill synes alltså böra tagas först vid ett senare tillfälle.

Därest min hemställan att proposition i detta ämne underställes riksdagen bifalles, kommer propositionen att avlämnas måndagen den 17 januari 1955. Då tanken på en investeringsavgift för år 1955 tidigare inte offentliggjorts, synes *i princip* böra gälla att investeringar gjorda senast den 15 januari 1955 undantages från avgiftsbeläggning. Å andra sidan kan en sådan gränsdragning beträffande vissa investeringar medföra att åtskilliga mindre nogräknade avgiftsskyldiga genom antedatering av köp- eller leveransavtal kringgår bestämmelserna. Detta kan i sin tur även medföra en ökning av investeringarna i början av 1955 i förhållande till vad eljest skulle ifrågakommit. En sådan verkan av bestämmelserna bör om möjligt undvikas.

Jag får nu övergå att närmare behandla övergångsbestämmelserna i vad de avser investeringar av olika slag.

Hinder synes ej behöva möta för en regel enligt vilken avgiftsfrihet inträder för förvärv av byggnad varom kontrakt tecknats senast den 15 januari 1955.

Då det gäller investering i fastighet, för vars utförande kräves byggnadstillstånd, synes även kunna godtagas att sådan investering, för vilken byggnadstillstånd meddelats före den 16 januari 1955, undantages från avgift. Visserligen kunde ifrågasättas att låta igångsättningstillståndet bli avgörande för om avgift skall uttagas eller inte, men det synes skäligt att — såsom fallet var i 1951 års förordning — låta tidpunkten för byggnadstillståndet vara avgörande.

De föreslagna bestämmelserna om när en investering i form av utförda

arbeten skall anses verkställd anknyter — då fråga är om förvärvskälla där inkomsten beräknas enligt bokföringsmässiga grunder — i allmänhet till den tidpunkt då arbetet är färdigställt. Detta gäller sålunda grundförbättring å fastighet, ny-, till- och ombyggnad av byggnad och förbättringsarbeten å inventarier. För dessa fall synes böra föreskrivas att investeringskostnaden till den del den ligger i tiden före den 16 januari 1955 blir fri från avgift. Avgift bör däremot utgå på de löne- och andra kostnader som föranledes av arbeten utförda efter den 15 januari 1955, liksom på kostnaden för sådant material m. m. som kommit till användning vid utförandet av dessa arbeten. Är fråga om arbeten utlämnade på entreprenad, bör avgift beräknas på den del av entreprenadsumman, som kan antagas belöpa på de av entreprenören efter den 15 januari 1955 utförda arbetena. En sådan uppdelning av investeringskostnaden före och efter en viss tidpunkt, främst då fråga är om arbeten utlämnade på entreprenad, kan självfallet vara svår att verkställa. Den som vill åberopa sig på bestämmelsen får emellertid göra den utredning som är möjlig. Fördelningen torde i många fall få göras schematiskt och grundas på uppskattningar. Taxeringsmyndigheterna bör här inte uppställa krav på alltför ingående bevisning.

Då fråga är om reparationer och underhåll av byggnad och om arbeten avseende exploatering av gruva m. m., uträknas investeringsavgiften — om inkomsten beräknas enligt bokföringsmässiga grunder — på den kostnad, som belöper på beskattningsåret. Även för dessa fall synes kunna föreskrivas att investeringskostnaden t. o. m. den 15 januari fritages från avgift.

Investering i maskiner och andra inventarier anses verkställd, då fråga är om inkomstberäkning enligt bokföringsmässiga grunder, då leverans sker. Skulle i dessa fall den 15 januari sättas såsom avgörande tidpunkt, måste man räkna med att antedateringar av senare gjorda förvärv i viss utsträckning göres. Än mer torde detta bli fallet om man undantog inventarieförvärv som grundade sig på bindande avtal tecknade före den 16 januari. Ej heller bör bortses från att den, som har möjlighet att få ett i själva verket senare tecknat kontrakt daterat den 15 januari eller tidigare, kan lockas till en investering som eljest skulle gjorts först vid en senare tidpunkt eller som måhända över huvud inte kommit till stånd därest den avgiftsbelagts.

Å andra sidan måste önskemålet att förhindra nu antydda verkningar vägas mot intresset att inte avgiftsbelägga inventarier, som levererats eller verkliga kontrakterats innan förslaget till investeringsavgift offentliggjorts. En sådan avvägning synes motivera att årsskiftet 1954/55 sättas som avgörande tidpunkt. Visserligen vinnes därigenom inte trygghet för transaktioner av nyss antydd art, men dessa torde å andra sidan bli svårare att genomföra då ett årsskifte och därmed för flertalet leverantörer en balansdag mellankommit. Större maskininvesteringar under de första femton dagarna 1955 kan antagas merendels grunda sig på bindande avtal före utgången av 1954 och går på den grunden fria från avgiftsbeläggning.

Vad härefter angår investeringar gjorda i jordbruk med kontantmässig inkomstredovisning och sådana investeringar i förvärvskällan annan fastig-

het, vilka investeringar på grund av bestämmelserna i 3 § skall avgiftsbeläggas, bör vad i det föregående anförts äga motsvarande tillämpning. Kostnaden för byggnadsinvesteringar och förbättringsarbeten på maskiner bör alltså inte avgiftsbeläggas till den del de belöper på tiden fram t. o. m. den 15 januari. Och detta bör gälla oavsett när under 1955 betalningstillfället inträffar, vilken tidpunkt eljest i princip är avgörande för avgiftsplikens inträde. Vad angår investeringar i maskiner bör avgiftsfrihet gälla om leverans skett eller kontrakt tecknats före den 1 januari 1955 och oavsett om betalning erlägges senare.

För avgiftsskyldig med bokföringsmässig inkomstredovisning kan s. k. brutet räkenskapsår ha tillämpats. Som en följd härav kan räkenskapsåret ha kommit att omfatta tid före 1 januari 1955. För dessa fall synes inte erforderligt med särskilda föreskrifter. Godtages de i det föregående förordade bestämmelserna, följer nämligen härav att från investeringsavgift frigöres byggnadsinvesteringar, som belöper på tid före den 16 januari 1955 eller för vilka byggnadstillstånd meddelats före sistnämnda dag, ävensom förbättringsarbeten å inventarier samt arbeten avseende exploatering av gruva m. m., som belöper på tiden t. o. m. den 15 januari. Från avgift undantages likaledes inventarieförvärv om leverans skett eller bindande avtal träffats före den 1 januari 1955.

III. Särskild investeringsavgift för motorfordon

Såsom förut framhållits bör investeringsavgiften för rörelseidkare och jordbrukare i princip omfatta lastbilar och bussar men däremot inte personbilar och motorcyklar. Dessa bör därför beläggas med investeringsavgift i annan ordning och denna avgift bör avse jämväl för privat bruk anskaffade motorfordon. Den särskilda investeringsavgiften bör uttagas av länsstyrelsen i samband med fordonets registrering.

De särskilda spörsmål, som uppkommer i samband med den nu ifrågasatta avgiftsbeläggningsen, torde jag lämpligen få behandla i den ordning de reglerats i det författningsförslag, som jag vill förorda föreläggas riksdagen till antagande.

1 §.

Alla personbilar bör i princip omfattas av avgiften. Gränsdragningen mellan personbilar och lastbilar kan understundom medföra svårigheter. Flertalet personbilar kan inrättas för godsbefordran och därigenom i registreringshänseende bli att betrakta såsom lastbilar. Vissa typer av de mindre lastbilarna är å andra sidan användbara för såväl gods- som personbefordran och brukas också för båda dessa transportändamål. Krisårens trafikregleringar, vid vilka det visat sig förmånligt för ägare av personbil att få denna behandlad såsom lastbil, har även gett vid handen att tillgängliga möjligheter till ändring av fordonens klassificering utnyttjats i inte ringa omfatt-

ning. För att undvika besvärliga gränsdragningar och onödiggöra specialföreskrifter i syfte att möta manipulationer för att undgå avgiften bör därför under den särskilda investeringsavgiften föras jämväl med skåp-, stationsvagns- eller personbilskarosseri utrustade lastbilar med tjänstevikt av lämpligen högst 1 800 kilogram.

2 §.

I denna angives de fall, då avgiftsbeläggning ifrågakommer. Huvudprincipen är här, att alla nya fordon, som tas i bruk, skall avgiftsbeläggas samt att avgift jämväl skall utgå, då ett begagnat fordon, som användes i trafik eller efter avställning återinsättes i drift, byter ägare. Avgift skall sålunda uttagas *dels* när någon ansöker om att ett tidigare inte registrerat fordon skall upptagas i bilregistret eller om att ett i bilreservregistret upptaget fordon skall efter ägarbyte överföras till bilregistret och *dels* då anmälan sker om övergång till ny ägare av ett i bilregistret upptaget fordon. Visst undantag har dock i sistnämnda fall föreskrivits för det i 17 § 3 mom. andra stycket vägtrafikförordningen närmare beskrivna fallet, då bilhandlare förvärvat bytesbil.

Om vissa ytterligare undantag stadgas i 3 §.

Av 2 § framgår att den avgörande tidpunkten är när anmälan eller ansökan kommit länsstyrelsen tillhanda. Vidare framgår att avgift ej uttages allenast därför att reservregistrerat fordon byter ägare. Först när fordonet överföres till bilregistret ifrågakommer avgiftsbeläggning.

I ett sista stycke av 2 § stadgas att om någon varit enligt vägtrafikförordningen skyldig att göra anmälan eller ansökan före utgången av år 1955 men underlåtit detta, så skall avgiftsplikt likväl föreligga. Detta innebär bl. a. att om vid ett registreringstillfälle befinnes att en bil passerat flera ägare utan att föreskriven anmälan skett, länsstyrelsen förordnar om uttagande av avgift av samtliga ägare. Stadgandet förhindrar även att fördelar uppnås genom att dröja med anmälan eller ansökan utöver lagstadgad tid och till en tidpunkt efter utgången av 1955.

Av 2 § framgår även att avgift inte ifrågakommer om anmälan eller ansökan gjorts senast den 15 januari 1955. Däremot utgår avgift om anmälingen eller ansökningen sker därefter och detta oberoende av tidpunkten för förvärvet. Gjorda erfarenheter i samband med tillämpningen av tidigare lagstiftning inom hithörande områden visar angelägenheten av bestämmelser, som förhindrar kringgåenden genom antedatering av köpekontrakt och liknande. Angående vissa undantag från sistnämnda regel hänvisas till övergångsbestämmelserna och kommentaren till dessa.

3 §.

Här stadgas undantag från avgift för de fall, då reservregistrerat fordon överföres till bilregister utan att fordonet bytt ägare under den tid det stod i reservregistret eller i allt fall inte efter den 15 januari 1955.

Övriga undantagsfall är de då äganderättsövergången skett genom arv

eller testamente, då fordon överföres till annat läns bilregister utan att detta har sammanhang med ägarebyte och vidare då fråga är om sådana fordon, vilka är fria från automobils katt, såsom t. ex. diplomat- och konsulatbilar, brandbilar och ambulanser. Beträffande personbilar som är inrättade som invalidfordon och som äges av invalid skall gälla att avgift ej uttages, därest länsstyrelsen medgivit befrielse från bilskatten.

Det kan tilläggas att sådan den föreslagna förordningen utformats bestämmelserna däri inte blir tillämpliga på fordon som skall införas i det centrala militära fordonsregistret.

4 §.

Här anges vem som har att erlägga avgiften. Det skall självfallet vara fordonets nye ägare.

Avgiften skall vara inbetald till länsstyrelsen för att den gjorda anmälan eller ansökan skall föranleda avsedd åtgärd från länsstyrelsens sida.

5 §.

I denna paragraf anges avgiftens storlek.

Som förut framhållits har eftersträfvats en avgiftsbeläggning, som ungefärligen svarar mot 10 procent av anskaffningskostnaden. Det kunde då synas naturligt att föreskriva att avgiften skulle direkt beräknas på grundval av denna kostnad. Av olika skäl måste emellertid en annan metod väljas. Vid byte av fordon eller då i samband med nyinköp äldre fordon lämnas som dellikvid skulle nämligen betydande svårigheter uppkomma, när det gällde att fastställa det rätta underlaget för avgiftsberäkningen. Även fordon, som erhållits genom gåva, måste avgiftsbeläggas bl. a. för att förhindra rena kringgåenden och i dylika fall finnes ingen anskaffningskostnad att lägga till grund för avgiftsberäkningen. Vidare kan erinras om fall då fordon lämnas som löneförmån eller likvid för särskild prestation. Stora bedömningssvårigheter och ett betydande antal tvister vore att motse om avgiften skulle beräknas på anskaffningskostnaden eller något uppskattat värde på fordonet.

En i huvudsak tillfredsställande beräkningsgrund kan erhållas om anknytning sker till fordonets tjänstevikt. Vid gjorda undersökningar har befunnits att när fråga är om nya bilar 75 procent av tjänstevikten ger ett tal, som ungefär svarar mot 10 procent av kostnaden för ny bil. När tjänstevikten överstiger 1 600 kilogram, bör emellertid ett tillägg göras med 100 kronor för varje fullt femtiotal kilogram varmed tjänstevikten överskjuter 1 600 kilogram.

Det ligger i sakens natur att denna beräkningsgrund inte annat än undantagsvis ger en avgift som exakt motsvarar 10 procent av anskaffningskostnaden. Det bör uppmärksammas att en avgift som i stort sett är avsedd att utgöra omkring 10 procent av priset på nya bilar visserligen legat till grund för bestämmandet av avgiftsberäkningen, men att å andra sidan

lagstiftningens huvudsyfte är att nå en investeringsbegränsande effekt efter enkla och lättillämpliga regler. Genom en anknytning av avgiftens storlek till lätt konstaterbara data, beträffande vilka tvistigheter i huvudsak inte kan ifrågakomma, torde den mest ändamålsenliga lösningen vinnas.

För motorcyklar synes endast tre olika avgifter böra ifrågakomma, nämligen 150 kronor vid en tjänstevikt av högst 75 kg, 200 kronor vid högre tjänstevikt men högst 150 kg samt 300 kronor i övriga fall.

Då under 1955 som nya fordon säljes inte blott 1955 och 1956 års modeller utan i viss omfattning även 1954 års modell, synes full avgift böra för dessa årsmodeller uttagas och detta oavsett om fråga är om en fabriksny eller i andra hand förvärvad bil. För äldre modeller synes skäligt med en viss reduktion i förhållande till avgiften för nya fordon. Reduktionen torde böra ske efter en med 10 procent för år fallande skala, dock så att 20 procent av avgiften för nya fordon skall utgå inte blott för 1946 års utan även för tidigare års modeller. Det kan i detta sammanhang tilläggas, att om under t. ex. 1953 och följande år tillverkas identiskt lika bilar av viss typ, de under de olika årens tillverkningssäsonger fabricerade bilarna likväl betecknas såsom varande av 1953 års modell, 1954 års modell, etc.

Då årsmodell undantagsvis inte kan anges, har föreslagits att avgiften beräknas på grundval av det år, då fordonet första gången registrerades.

I syfte att möta försök att undgå den särskilda investeringsavgiften har föreslagits att dubbel avgift skall utgå, då ansökan eller anmälan till registreringsmyndigheten inte göres inom föreskriven tid. Denna dubbla avgift bör dock ej uttagas vid registreringar den första tiden efter den 15 januari och förslagsvis först fr. o. m. den 1 mars. Bestämmelsen om dubbel avgift blir aktuell då efter utgången av februari månad 1955 en för sent inkommen ansökan eller anmälan behandlas eller då länsstyrelsen i annat sammanhang får vetskap om förvärvet och underlåtenheten att göra föreskriven ansökan eller anmälan. Det kan härvid erinras om att därest ansökan eller anmälan överhuvud inte ingives, vilket innefattar en straffbar förseelse från vederbörandes sida, länsstyrelsen äger författningsenligt rätt att efter lagakraftvunnen dom förelägga vite. Det må i detta sammanhang framhållas angelägenheten av att polismyndigheterna vid fordonskontrollen ägnar en skärpt uppmärksamhet åt frågan om fordonens registrering på rätt ägare.

Skulle ett verkligt köp av motorfordon givas den yttre formen av hyresavtal eller liknande, och fråga alltså vara om rent skenavtal, föreligger redan med gällande bestämmelser skyldighet att göra registreringsanmälan. Har sådan anmälan inte gjorts inom föreskriven tid, bör därav följa att dubbel avgift uttages.

Då underlåtenhet att i rätt tid inge ansökan eller anmälan någon gång kan bottna i sådana förhållanden att det kan framstå som obilligt att utta dubbel avgift, har föreslagits rätt för Kungl. Maj:t att, när synnerliga skäl föreligger, medge att blott enkel avgift skall uttagas. Denna dispensrätt bör självfallet utnyttjas restriktivt.

6 §.

Denna paragraf innehåller besvärshöjningar.

7 §.

At Kungl. Maj:t torde böra uppdragas att meddela erforderliga tillämpningsföreskrifter. Detta bör bl. a. innefatta möjlighet att föreskriva att före registreringen inte erlagd avgift, såsom kan ifrågakomma när registrering sker efter den 15 januari men innan förordningen träder i kraft, skall kunna uttagas på samma sätt som likartade avgifter och skatter.

Övergångsbestämmelserna

Avgift bör, som framgår av det förut sagda, ifrågakomma vid registreringar i anledning av ansökan eller anmälan efter den 15 januari 1955. Att avgiftsbeläggningen i princip upphör med utgången av samma år framgår av 1 och 2 §§.

En särskild undantagsföreskrift föreslås för det fall, då någon inte kunnat senast den 15 januari ingiva registreringsansökan på grund av att vid sådan ansökan måste fogas besiktningsinstrument samt fordonet i fråga hos besiktningsmannen senast den 15 januari anmälts till registreringsbesiktning som verkstälts först nämnda dag eller senare. Vidare föreslås avgiftsfrihet för det fall, då ansökan eller anmälan visserligen gjorts till länsstyrelsen senast den 15 januari men i avbidan på komplettering inte kunnat föranleda den avsedda åtgärden, ävensom då interimslicens för fordon erhållits senast nämnda dag.

IV. Departementschefens hemställan

I enlighet med det anförda har inom finansdepartementet upprättats förslag till

- 1) *förordning om investeringsavgift för år 1955; samt*
- 2) *förordning om avgift vid investering i motorfordon år 1955 (särskild investeringsavgift).*

Föredragande departementschefen hemställer, att förenämnda författningsförslag måtte genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdade hemställan förordnar Hans Maj:t Konungen, att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Bengt Resare